

De Historie van sv BVCB

'47/'60 de basis

In de jaren dertig waren er in Bergschenhoek zelfs drie voetbalverenigingen. De katholieke Hoeksenaren speelden bij R.K.V.V. De Duiven, hervormden bij S.V.H. Steeds Volharden en weer andere bij De Hoekse Boys. Zo ging dat in die tijd. De eerste twee speelde n naast elkaar aan de Oosteindseweg op het veld van boer van Dijk, oftewel "Keessie Pijp". De Hoekse Boys zaten ongeveer 500 meter verder, op het terrein waar ne de Wilhelminastraat ligt. De voetbalvelden waren niet echt – zoals tegenwoordig – gecultiveerde voetbalterreinen maar ordinaire polderkavels. Met geheel andere afmetingen dan we nu gewend zijn. 40 meter breed en 120 meter lang. De breedte van het veld eindigde waar de sloot begon. Op zo'n veld speelde in 1934 een elftal van S.V.H. met mannen als Gerrit Voorwinden, Sjaak Bakker, Leen Teeuw, Jan Meijndert, Daan Spiering en Jan Cornelissen.

Het veld was niet echt geweldig. Vooral de sloot als zijlijn was een doorn in het oog. S.V.H. liet hem dan ook dempen. Met een mengsel van autobanden, puin, aarde en gras. Later kwam men deze rommel weer tegen toen de grond bouwrijp werd gemaakt voor nieuwbouw. Maar goed, deze geldingsdrang op weg naar een brede toekomst werd de voetbalvereniging S.V.H. noodlottig. De rekening kon niet betaald worden en de toenmalige penningmeester loste de schuld in en verklaarde de club failliet. Hoekse Boys was al als een kaarsvlam uitgegaan door bloed- armoede en De Duiven speelden niet meer vanwege de oorlog. Toen dacht niemand aan voetbal, men had wel wat anders aan het hoofd. Genoeg over het verleden van vorige Hoekse voetbalverenigingen, het gaat nu immers over BVCB.

Op 14 juli 1947 om zeven uur s'avonds stond er eindelijk een echte match op de rol. Een heel bijzondere want het geld dat we ophaalden was voor "onze jongens" in Nederlands Indië. Waarschijnlijk was het geld bestemd voor sportmiddelen. We speelden de wedstrijd in het kader van de NIWIN-Stichting, geleid door een zekere Ir.

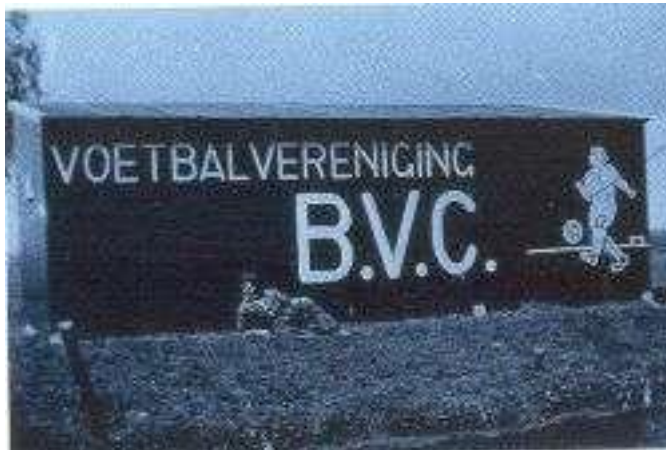
Otten, een topmanager bij Philips. Hij droeg het leger dat Ambon bevrijdde een zeer warm hart toe.

Voor de wedstrijd tussen oude Hoekse voetballers en het tweede van BVC moest 35 cent entree betaald worden, kinderen betaalde 15 cent. Toen we het veld opkwamen was het vrij druk. Er waren zelfs mensen van de Rotte komen lopen. Je zag ze denken, eindelijk weer eens voetbal in het dorp.

Een jaar later begon het pas echt. De bal ging in 1948 goed aan het rollen. Nadat op 16 oktober 1947 de statuten en het huishoudelijk reglement waren opgesteld werd er maanden hard gewerkt aan het voetbalterrein. Met boer van Dijk werden weer afspraken gemaakt over het huren van een veld. Kleedlokaal, bruggen, afrastering, goalpalen en entreehokje waren met vereende krachten gebouwd. Om dit financieel verantwoord te doen werd er flink wat “gescharreld” om 250 gulden bij elkaar te krijgen. Naast seniorenvoetbal ontstond er ook een juniorenafdeling.

Op zaterdag 15 mei werd het terrein in gebruik genomen. Na een voorwedstrijd van de junioren was er een officieel gedeelte. Burgemeester Van Meetelen was nogal sceptisch over de nieuwe voetbalvereniging. “Ik ben benieuwd wanneer ik weer een veld moet openen”, zei hij in zijn openingsrede. Terwijl muziekcorps Concordia haar beste blaasje voor zette, werd voor het eerst de clubvlag gehesen.

Het hoogtepunt van de avond was de wedstrijd van BVC 1 tegen St. Homobonus. BVC won de wedstrijd met 3-2. Wie de raadwedstrijd voor een taart won is nooit vastgelegd.

Nog even terug naar het eerder gememoreerde huishoudelijk reglement. Als we er nu op terug kijken vallen er twee dingen erg op. De contributie bedroeg in die tijd 30 cent per week. En dan was er nog de ballotagecommissie. Iets wat tegenwoordig maar moeilijk is voor te stellen bij BVCB. Toen werd wel degelijk gekeken of de toekomstige leden geen ruzie hadden met bepaalde mensen en of ze van onberispelijk gedrag waren. Voor zover bekend is er nooit iemand geweigerd, misschien is het daarom altijd zo gezellig!

Op 23 juni 1948 kreeg het bestuur, dat toen nog bestond uit de heren J.J. Bakker, F. Meijer, W. Struijk, J.L. Meijndert en C. Vermeer een brief van de KNVB dat er in Bilthoven al een voetbalvereniging bestond met de naam BVC. De naam moest veranderd worden. We konden er '47 achter zetten of een extra B. Dat uiteindelijk de keus viel op de B lijkt nu wel duidelijk.

In die tijd kon het nog voorkomen dat je vanuit het niets een voetballer werd. Zo gebeurde het Klaas Moerman dat hij opeens in het veld stond terwijl hij een uur eerder nog in de tuin werkte. Zijn collega Frans Meijer zei: Klaas, ga je mee naar het veld van "Keessie Pijp". We moeten voetballen en we missen nog een man. "Maar ik heb nog nooit gespeeld", antwoordde Klaas met zijn bekende schraperige stem. Maakt het uit joh, wat kan jou dat nu schelen!

Wat later stond Klaas met overall en hoge laarzen tussen de doelpalen. Een nieuwe keeper was geboren. Dat vond ook de toenmalige leider Gerrit Voorwinden. Met de opmerking 'Klaas aan jou is een goede keeper verloren gegaan', heeft hij er voor gezorgd dat de keeperstrui van Klaas jarenlang onderdeel was van het zestienmeter-gebied.

Het ging in die tijd – in vergelijking met tegenwoordig – allemaal een beetje primitief. De oorlog had een grote wissel getrokken op het maatschappelijke leven en de armoede was eigenlijk overal aanwezig. Het was zelfs zo dat een flink aantal leden de contributie gewoonweg niet konden betalen. Ook kwam het voor dat men op een krakkemikkige fiets naar Ridderkerk ging. De banden waren van tuinslang en geld om een degelijk zadel te kopen was er ook niet. Het zat niet echt lekker op een zadel zonder dek. Het ontbreken van geld openbaarde zich ook in de faciliteiten van BVCB, wat onder de verantwoordelijkheid van Gijs Torre Sr. viel. Voor de wedstrijd schepte hij - geholpen door menig jeugdlid - de koeienstront van het veld af, een kruiwagen of zeven was geen uitzondering. Een andere kruiwagen, eigenlijk door en door versleten, gebruikten we om de lijnen te kalken, omgebouwd –met een gaatje er in- en een plas kalk. Zo simpel als wat, maar het werkte wel. Ondanks alle het gehannes, net zoals het afdragen van de huur voor het voetbalveld.

Het kwam voor dat we al maanden niet betaald hadden. Dan werd het boer van Dijk te gek en zij hij vlak voor de wedstrijd begon: "Mannen , niet voetballen vandaag, eerst betalen, ik krijg nog tien wedstrijden". Aangezien er per wedstrijd vijf gulden betaald werd, kwam er eerst vijftig gulden op tafel voordat het eerste fluitsignaal klonk. Er waren ook andere redenen om niet te voetballen. Namelijk de door voetballers gehate afgelasting. In die tijd had je het als consul niet echt best. Ten eerste werd je gek gebeld door nieuwsgierige leden. En ten tweede werd je ook nog eens achterna gezeten door teleurgestelde leden! De toenmalig consul Leo van Rutten werd over het terrein gejaagd om het alsnog goed te keuren. Zo fanatiek was een aantal leden.

Naast fanatisme hadden we ook nog wel een paar jongens die een aardig balletje traptten. Namen als Adrie Kraaijenbos, Gerrit Kurver waren en de beginperiode belangrijke pionnen om het verblijf in de derde klasse RVB (Rotterdamse Voetbal Bond) dragelijk te maken. Een periode waarin de grote concurrenten zich bevonden op die eilanden onder Rotterdam. De velden van Piershil, Den Bommel, Heinenoord en met name OFB waren het toneel van keiharde wedstrijden. Op z'n Engels schoffelen werd toen niet geschuwd.

Over BVCB werd altijd gezegd dat we 'strontboeren' waren. Als je het veld toen bekeek, hadden ze wel een beetje recht van spreken. Maar toch hadden we het in 1950 al voor elkaar om een goede waterleiding te realiseren. Met behulp van de wethouder en gemeentesecretaris Van Helden overigens. Nou, dat was bij OFB uit Ooltgensplaat wel anders. Daar moest je je poten (sorry voor het taalgebruik) wassen in een oude koffieteil. Om de rest schoon te krijgen moest je gewoon de sloot in. En bij MVV in Maasland was het helemaal wat, de kleedkamer was een kippenhok en wassen deed je in een deksel van een melkbus. Nee, dan hadden wij het nog aardig voor elkaar.

We hadden ook een fanatieke trainer in de persoon van Gerard van der Linden die altijd maar door ging. Dat moest ook wel want we moesten het toch grotendeels van onze conditie hebben. Er was geen winterstop we voetbalden gewoon het hele jaar door. De eerste training was hoe gek het ook klinkt binnen bij Jan Puik in de schuur. Vanaf 1955 trainden we in 'Óns Gebouw', het toenmalige dorpshuis op De Akker / Smitshoek. Naast muziekkuitvoeringen en toneel stonden wij lekker te pillen in de schietkelder. Alhoewel, lekker pillen is ook maar betrekkelijk. We hadden in het begin geen leren ballen maar van die stoffen. Het was dan letterlijk en figuurlijk een stoffige bende, want de stofwolken vlogen je om de oren. Een halve hersenschudding was het gevolg omdat die dingen wel twee kilo wogen en zo'n veter die langs je hoofd striemde was ook niet alles.

Ondanks al het harde trainende bleven we een hele tijd in de derde klas RVB meehobbelen. Pas in het seizoen 54/55 speelden we voor het eerst in de tweede klas. Toch wel een periode van saamhorigheid onder elkaar. Als mensen in militaire dienst zaten stuurden ze briefkaarten naar het bestuur om te vertellen hoe de conditie in elkaar stak. Het kon nog gekker, men wilde zo graag voetballen dat er wat geregeld werd met een lagerkapitein als de spelers op zaterdag moesten ballen. De legerkapitein met de naam Onne was weer een vriend van Jan Kindt, die met elkaar in Nederlands Indië hadden gelegen. Er werd gewoon geregeld dat Henk de Koning, keeper van het tweede op tijd terug was om tussen de palen te staan. Het was eigenlijk ook het begin van de sponsoring. Het treinkaartje van Henk werd betaald door Leen Teeuw die zonder problemen het bedrag van drie gulden en vijftenzestig cent ophoestte. Dat het allemaal niet voor niets was blijkt wel uit het feit dat Henk de Koning in 1958 naar het betaald voetbal kon. In 1958 bood FC Vlaardingen het astronomische bedrag van drieduizend gulden aan Sjaak Bakker, de voorzitter in die tijd. Na overleg met het thuisfront werd besloten om gewoon bij BVCB te blijven. De clubliefde was te groot.

Ook in de jaren vijftig (55 om precies te zijn) werd er voor het eerst een derde helft gespeeld. We gingen af en toe eens naar de kroeg als we op de eilanden speelden. Als we terug kwamen in Dirksland was de kroeg aan de Blaaksedijk een favoriet stekje. Ook cafe de Rozenboom van Dikke Theo werd wel eens bezocht. Een verhaal apart is de toenmalige kantine van BVCB die werd beheerd door Jan Gitling.

Voor een heerlijk echte Heineken, een verse kop koffie of een worst, bij Jan in de verwarmde BVCB kantine lest u altijd gezellig uw dorst. Nou dat gebeurde inderdaad. Jan lustte zelf ook wel een pilsje en veel mensen hebben daarvan geprofiteerd. Er stond in die tijd namelijk een groot blik met augurken op de bar en als Jan het allemaal niet meer in de gaten had werd er gratis augurken gegeten. Vooral Thijs Dammes, toch al

een kwajongen, had er een handje van. Zo herinner wij ons dat Thijs de klok terugdraaide om wat langer te kunnen drinken. Om half drie kwam Agaath (de vrouw van Jan) naar de kantine en zei op bitse toon: "Jan moet jij niet naar bed?" "Het is toch pas elf uur", was het antwoord van Jan. Nou, mooi niet dus. Hij heeft maar heel kort geslapen.

Over Agaath gesproken, daar is nog een mooi verhaal over. Ze was een keer misselijk en moest overgeven en in de toenmalige wc-potten zat het gat dat recht naar beneden ging. Tijdens de seance verloor Agaath d'r kunstgebit, afijn de hele pot moest er af en na een uur zwoegen en gruwelen kwam het eindelijk tevoorschijn. Agaath, zo blij als een kind, zei dankjewel en stopte het zonder schaamte direct weer in d'r mond. Een pilsje was toen nodig om van de schrik te bekomen.

In september 1956 verscheen het tweede officiële clubblad van BVCB. In 1950 was het al eerder geprobeerd maar dit blad bloedde dood omdat er een tekort aan kopij was. De voorzitter opende het blad uit '56 met de woorden: "Met interesse de onderlinge band bij BVCB te versterken en daar dit niet met theevisites kan, zeer ongebruikelijk bij een voetbalvereniging, een clubblad er belangrijk is". Een hele vreemde zin, maar het kwam luid en duidelijk over, de voorzitter vond een clubblad best belangrijk.

'60/'70 de verandering

De jaren zestig waren de jaren van Koninklijk Besluit, een nieuwe jonge generatie met veel talent, het twintig jarig jubileum, een sterke onderlinge band en een duidelijk omslagpunt binnen onze vereniging.

Hoewel BVCB al een jaar of veertien bestond, kreeg Jan Kegel op 16 februari 1961 een authentiek extract uit het Koninklijk Besluit. Hierin kregen we toestemming om als vereniging voort te bestaan tot september 1988. Alle officiële documenten ten spijt. De sfeer bij BVCB was er nog steeds een van 'ouwe jongens krentenbrood'. Met elkaar de schouders eronder. Lekker ballen en een biertje drinken. Een tijd dat er nog heuse voetbalwedstrijden werden gespeeld op de Hoeksekade.

In 1963 kregen we subsidie van de gemeente Bergschenhoek. Het spul aan de Oosteindseweg moest maar eens opgeknapt worden. Sommige van ons waren daar heel erg blij mee want al dat mestkruien en gerommel waren we wel een beetje zat. Je moet je toch tegenwoordig toch niet meer voorstellen dat je lichtmasten met een stekker hebt. Nou, in die tijd wel. En de stroom haalden we uit het ketelhuis van tuinder Metselaar. Binnen een paar maanden hebben we toen drie kleedlokalen en twee douches gebouwd. Ook het veld en de kantine werden opgeknapt. We speelden nog steeds in de tweede klasse RVB en er was best een leuk elftal met Jan Meijndert, Ton van Dijk, Piet Kievit ect..

Een opvallend figuur in die tijd was Willem van Driel. Als kruidenier had hij eigenlijk nooit tijd om te voetballen, maar hij was er zo aan verslaafd dat hij zijn schoenen in zijn mandje verstopte als hij de bestellingen ging doen. Hij liep gewoon te voetballen terwijl de klanten zaten te wachten op de bruine suiker. Terwijl het eerste elftal haar gang ging gebeurde er bij BVCB iets unieks, er kwam een geweldig jeugdelftal op. Voor de oude garde die nog net mee kon was het heerlijk om die jonge gasten bezig te zien. Mannen als Paul van Leeuwen, Huub Berghout, Siem de Wit, Arie Kurver, Henk Cornelissen ect. Gingen als jonge gazellen over het veld. Het debuut van Siem de Wit in het eerste tijdens een wedstrijd tegen Stellendam, alsof de duivel er mee speelde, hij scoorde twee keer. Een paar weken later stopten we even in Heinenoord, niet om te voetballen maar er was nog een rekening te vereffenen. Als u begrijpt wat we bedoelen... Ook dat gebeurde, gelukkig deden we het alleen met de vuist dus gebeurde er niet echt grote ongelukken.

Ondanks de opknapbeurt van het complex moest er eind jaren zestig wat gebeuren. Bergschenhoek werd groter en groter en er was een geboortegolf. We moesten een echt complex hebben en de politiek moest om. Al in 1962 werd in de begroting van de gemeente Bergschenhoek gesproken over nieuwe sportvoorzieningen. Rond 1967 werd het allemaal concreter. Na een voorbereiding van ongeveer een jaar kwam er een plan op tafel dat gebaseerd was op de aanleg van zes sportvelden, een oefenveld en een zwembad. Alles bij elkaar met een oppervlakte van twaalf hectare.

De grond van landbouwbedrijven van Vink en v.d. Erve bij de Leeuwenakkerweg moesten gebruikt worden. Maar precies in die dagen vond er in de buurt een groot verkeersongeval plaats zodat er wat gemengde gevoelens waren over de verkeersveiligheid. Er werd niet voor deze locatie, wel voor de locatie aan de Berkelseweg. De grond van de heren M. en G. van den Berg werden op verzoek van het gemeentebestuur en gedeputeerde staten aangewezen als de locatie voor recreatievoorzieningen. Het duurde nog even voordat er werkelijk gebouwd werd.

De Hoekse Kuip zag in 1966 het levenslicht, een goed gevuld lichtblauw magazine met prachtige reclame:

Huppie-huppie-huppie

BVCB is mijn Kluppie na afloop een seven-uppie, café Vlashandel

Nou, eerlijk is eerlijk we dronken meestal wat anders. Net als op 26 augustus 1967, een grote feestdag ter ere van ons twintigjarig jubileum. In de voormiddag werd er een wedstrijdje gespeeld tussen onze C-junioren en DSO-C. Na 3-0 winst van BVCB verscheen de showband Jubal uit Dordrecht op het veld. Ze traden toen regelmatig op bij interlands van het Nederlands elftal. De hoofdwedstrijd speelden we ook tegen DSO en de scheidsrechter van die middag, ene meneer Brinkers arriveerde per helikopter, net als de wedstrijdbal. Ondanks de bal die onze aanvoerder Cor Eijndhoven van de tegenstander kreeg, speelden we niet echt sterk. We verloren met 2-4. De Bergschenhoekse eer werd gered door doelpunten van Arie Christen en Huub Berghout. Ook dat jaar was er een feestavond. Namelijk op 20 oktober 1967. Wel iets anders als tegenwoordig, wat soberder maar toch prachtig.

Hoogtepunt van die avond was een voetbalwedstrijd met een ballon. Arie Eijndhoven speelde voor BVCB tegen Paul van Leeuwen die Berkel voorstelde. Vanzelfsprekend won de jubilaris. Ondanks de vele pilsjes (het feest was op vrijdagavond) scoorde het eerste van BVCB er de volgende dag op los. Er werd met 9-1 gewonnen van Nelson, een van de grootste overwinningen uit die tijd. Drie goals van Siem de Wit, drie van Paul van Leeuwen en één van Arie Kurver en Huub Berghout. Willem Meijndert speelde deze wedstrijd een tijdje mee als aanvallende middenvelder en pikte ook zijn goaltje mee.

Ondanks dat BVCB een zeer getalenteerd elftal had, speelden we gewoon RVB. Onze buurman TOGB speelde ondertussen tweede klas KNVB. Een topteam met de gebroeders Vermeulen als motor. Na jaren van praten en uitdagen kwam het er dan eindelijk van, een onderling duel. Een wedstrijd om nooit te vergeten werd gespeeld op zaterdagavond met Mevrouw Groenendijk en Cor Schotte langs de lijn.

BVCB won met 2-0 door twee goals van Cor Heijkoop, voor veel spelers uit die tijd is dat nog steeds één van de hoogtepunten. De prestaties van Arie Kurver en Paul van Leeuwen waren zo opvallend dat ze naar FC Utrecht gingen. Hoewel het een geweldige uitdaging was, hielden deze ras BVCB-ers het na een paar weken al voor gezien. Het reizen en trainen was naast een gewone baan niet te combineren, en ze misten BVCB toch wel een beetje.

In het clubblad kreeg BVCB, van de toen 21 jarige Johan Crujff, wat adviezen voor het komende seizoen. 'Uw redactieleden vroegen mij wie er in het seizoen 68-69 kampioen van Nederland wordt, ik den AJAX. Hoewel vele BVCB-ers, die tenslotte onder de rook van Rotterdam leven het mij zullen betwisten. Verder zou ik iets tot u allen willen zeggen. AJAX heeft nu driemaal achter elkaar de titel behaald, maar ... daar moets wel voor gewerkt worden. Veel trainen dus, veel doen maar ook veel laten. Ja voetballers van BVCB, als u ook hoge ogen wilt gooien, zet u zich er dan ook geheel achter. Volg de trainingen nauwgezet en zorg dat u vrienden zijt onder elkaar. Want jongens, kampioen worden en promoveren naar een hogere afdeling zal de bekroning van jullie werk zijn. Want niets is prettiger om na een succesvol seizoen te starten in een hogere afdeling. Veel succes BVCB'.

Terwijl je koos voor The Beatles of The Rolling Stones om jezelf te onderscheiden, was je toch een eenheid met elkaar. Eén BVCB familie. Ieder met zijn of haar kwaliteiten, maar allemaal met een blauw wit hart op de juiste plaats. Je had in die tijd ook niets anders, geen hockey, tennis of PC of satelliet televisie. Natuurlijk deden we ook wel eens iets anders, een Chineesje pikken en op zaterdag naar café De Lik in Rotterdam. Maar op zondag was er weer voetbal, dan gingen we naar TOGB.

'70/'80 verder bouwen

Op zaterdag 27 mei 1970 werd er (zonder dat wij het door hadden) een belangrijke episode afgesloten. De tijd dat BVCB een bal door de koeienstront haalde en hem op het hoofd van de tegenstander liet ploffen, hoorde namelijk bij het oude veld. Het weiland van "Keessie Pijp". Die zaterdag in mei was er een van een nieuw begin.

De eerste paal van ons clubgebouw aan de Berkelseweg werd namelijk geslagen. Mevrouw Groenendijk deed haar naam eer aan en sloeg, als actiefste supporter in die tijd, de eerste paal. Er volgden er nog 51 om het fundament te vormen van het vermaarde complex. Het eerste elftal speelde dat jaar in de derde klas RVB en werkte zich kapot, niet alleen op het trainingsveld maar vooral aan de opbouw van de nieuwe accommodatie.

In juli 1970 begon het, een sfeer die BVCB op dat moment zo kenmerkte, zelf werkzaamheid ten top. Na het werk meteen naar de club, bouwen, bouwen en niet lullen. Een geweldige tijd, de mensen hadden werkelijk alles voor elkaar over. De enige die wel eens klaagden waren de mensen van het thuisfront. Wie waren er zoal aan het werk? Dick en Paul van Leeuwen namen samen met Leo Kieneker een groot deel van het metselwerk voor hun rekening. Huub Berghout, Jan Struijk en Henk de Koning ontfermden zich over het houtwerk. Jo de Koning, Kees Benschop, Mathijs Dammes, Nijs Heijkoop en Huub van Dijk hielpen daarbij. De zelfde mensen en Piet de Koning waren druk bezig met het betegelen van de doucheruimten. Wim Meijndert, Piet Zwarteveld en Klaas Moerman hebben heel wat kuub zand verstouwd om het trottoir en de waterleiding op orde te krijgen.

De toenmalig voorzitter Rinus van de Hoek en Sjaak Ruigrok waren druk doende met de bar in elkaar zetten. De verwarming werd gemaakt door Henk Cornelissen. Bas Meijndert en Arie Kurver. Het laswerk nam Henk ook voor z'n rekening. De elektriciteit was het domein van Gerrit Goud en Theo van Dijk. Het timmerwerk van Leo en Bertus Neeleman. Ook was er een speciale schildersploeg met Kees van de Kooij, Piet Muilwijk en Jan Kurver. Gerrit de Fockert en Siem de Wit zorgden voor het sanitair.

De andere Siem de Wit metselde terwijl Cor Stoot en Maarten van de Giessen menig uurtje stopten in het maken van meubilair.

Allemaal werden ze voorzien van een natje en een droogje vanuit een memorabele keet. De keet van Nijs Heijkoop. Samen met zijn vrouw was hij paraat om al die oer-BVCB'ers te foerageren. Zo af en toe werd er eens flink op de achterkant van de keet getimmerd zodat al de op de plank aanwezige flessen naar beneden donderden. Dat werd de kwajongens door Nijs niet echt in dank afgenomen. Behalve hard werken werd er dus ook vreselijk veel gelachen. Trouwens, dit zijn zo maar wat namen die ik nog levendig herinner. Er werkten er nog veel meer, eigenlijk deed bijna iedereen wel wat. Niet alleen buiten het veld werd er dat jaar een topprestatie geleverd maar ook in het veld werd promotie naar de tweede klasse RVB afgedwongen. We hadden immers een team dat op zo'n niveau moest acteren.

Op 14 augustus 1971 was het dan zo ver. We hadden allemaal een beetje kriebel in de buik want na zestien maanden werken was het tijd voor de officiële opening van “ons” sportpark. Nog zonder naam en voorlopig sportpark “Boterdorp” genoemd. Veel volk en flink wat notabelen, zelfs de Commissaris der Koningin van Zuid Holland J. Klaassez was gekomen. Een fragment uit zijn speech: ‘IK wens u veel succes, maar hecht niet te veel waarde aan een kampioenschap, want de zogenaamde echte KNVB is ook geen lolletje. Pas las ik een artikel over een voetballer uit Papendrecht, die in Dordrecht ging voetballen, zijn plaatsgenoten waren daar zo boos over dat ze zijn konijnenhokken openden zodat al zijn dieren er vandoor gingen. Soortgelijke spanningen heeft u ook gekend tijdens het bouwen van uw kantine. Probeer die verder te voorkomen en wordt daarom steeds net geen kampioen, dan blijft u het langst gelukkig’. Veel BVCB’ers begrijpen de clou nu nog steeds niet, maar dat doet er niet zo veel toe.

Een feit was dat we als leden onder elkaar zo’n zeventig duizend gulden hadden bespaard door al die dingen zelf te doen. Na een lintje knippen en het onthullen van een gedenksteen gebeurde eigenlijk het spectaculairste van die dag. Nee, niet het optreden van Concordia maar de dropping van de parachutisten, zij kwamen overal terecht, maar niet op het voetbalveld. De eerste viel in Bleiswijk uit de lucht, de tweede honderdvijftig meter zuidelijk van het veld in de polder. De derde was de ongelukkigste, die kwam midden in een kas terecht en moest met snijwonden aan zijn hoofd en zitvlak naar het ziekenhuis. De wind stond niet echt gelukkig. Natuurlijk werd er ook een openingswedstrijd gespeeld. Het eerste speelde een partijtje tegen het B-elftal van Excelsior Rotterdam. Jammer genoeg verloren we met 0-2. Het eerste veld was trouwens al eerder geopend met een wedstrijd tegen de B-jeugd van Feijenoord. Vanzelfsprekend ging zo’n nieuw complex gepaard met de nodige huisregels. De opvallendste? “De toiletten dienen zindelijk gehouden te worden” Wat dat betreft is er nog niets veranderd.

We spraken al eerder over een geboortegolf, dat was ook bij BVCB goed te merken. In die tijd groeiden we explosief, seizoen 71/72 speelden we met zes seniorenteams, een veteranenteam, vijf juniorenteams, vijf aspirantenteams en een dameselftal. Wat? Een dameselftal? Jazeker, ook vrouwen traptten een balletje mee, zij het begin wat schoorvoetend maar beetje bij beetje kwam het van de grond.

Op initiatief van Karin Kurver werden er wat vriendinnen geronseld en het fenomeen was geboren.

Er waren toentertijd nog niet veel dameselftallen, er waren er zelfs te weinig om een volwaardige competitie te spelen dus waren de dames veroordeeld tot het spelen van vriendschappelijke wedstrijden. Een van de eerste echte wedstrijden werd gespeeld tegen Groote Lindt maar ondanks dat het dames elftal een echte trainer had (de heer Keehnen) ging de eerste wedstrijd verloren met 0-17. Maar het bleef gezellig want dat was wel typerend voor dit groepje enthousiastelingen. Teamgeest in optima forma. Later heeft al die inspanning wel resultaat gehad, in zeven jaar vrouwen voetbal werden twee kampioenschappen gevierd. Sommige mannen moesten er niets van hebben. 'Voetbal is geen vrouwensport' bromden ze dan. Dat dat eigenlijk nergens op sloeg bewezen Inge van de Bulk en Jacqueline Wubben. Zij schopten het tot de Rotterdamse selectie, het was zelfs zo gek dat er mannen op aandrongen dat hun vriendinnen gingen voetballen.

De maatschappij werd in de jaren zeventig al flink wat sneller en vooral professioneler. Dit had ook gevolgen voor BVCB. De trainingen van de jeugd werden gestructureerd onder leiding van Jan Noest en ook mentaal werd er flink wat bijgeschaafd. In 1973 werden A1, B1 en C1 kampioen en dat was nog nooit vertoond. Er werden in die tijd zelfs trainingskampen georganiseerd. In de voormiddag betaalde maaltijden en voor de wedstrijd het veld op in de legendarische King trainingspakken. Het had immers allemaal te maken met goedwillende sponsors die een blauw witte hand hadden. In die tijd reden voor een beetje gedonder op de club, het hoorde niet, vond men. Wat dat betreft waren we best conservatief.

In 1973 nam een legende afscheid van het eerste elftal. Witte Willem Meijndert. Na jarenlange carrière op het hoogste plan deed Willem een stapje terug. Jan Kurver stond al te trappelen om zijn plaats in te nemen. Dat liet de toenmalige redactrice van de Hoekse Kuip Elly van Etten niet zomaar ongemoeid voorbij gaan. Dat kon ook niet anders, je kon nooit om Willem heen, letterlijk en figuurlijk. Het gedicht van Elly ging als volgt:

Ode aan een “ouwe taaie”

Het voetbalterrein wemelt van drukte, het is een tijd geleden dat het ons eerste lukte. Zoveel kijkers te verzamelen om het hekje ieder vecht, duwt en wringt om een plekje.

De trouwe supporters, mevrouw Groenendijk vooraan gaan, als het eerste er aan komt, wat rechter op staan het gejuich klinkt uit vele kelen want Witte Willem zal zijn 250e wedstrijd spelen. Hij stond altijd links achterin had er meestal, soms niet, naar zijn zin. Hij was er, blond, solide en stoer, hem passeren was een hele toer.

Wim we dank je voor wat je in ons eerste hebt gedaan, dat je bij alle roerselen stevig ben blijven staan je hebt menig goaltje kunnen voorkomen, wij hopen dat je nog lang blijft stomen.

Een pracht gedicht met een speciale lading voor veel BVCB-ers van nu en toen. In de Hoekse Kuip van december '73 maakte het in ieder geval veel indruk.

Een jaar later, eind '74, waren de weersomstandigheden bar en boos. Met vele voetballoze weken als gevolg. Het was zelfs zo erg dat er bergen zand om het Trainingsveld werden gestort om het nog enigszins bespeelbaar te houden. Wat we ons nog herinneren is het aantal tegenstanders dat naar Berkel reed terwijl ze bij ons moesten voetballen. Ook de naburige tennisvereniging had er last van. Om dit in de toekomst te voorkomen werd er een wedstrijd uitgeschreven om een passende naam voor het sportcomplex te vinden. Een complex met drie echte voetbalvelden want in het najaar van 1975 opende de toenmalige burgemeester van Gent de uitbreiding van onze trots. Het duurde trouwens nog enkele jaren voordat de naamgeving van het uitgebreide sportcomplex er werkelijk kwam.

Halverwege de jaren zeventig begon een voor veel BVCB'ers vervelende naam rond te zingen. Phoenix, een club die met grote geldbedragen en goede faciliteiten de weg naar boven probeerde te veroveren, maar daarover later meer. Wij waren in het voorjaar van '76 een echte bokkont. Volop actief in de redactie van de club en aandachtig toeschouwer bij het zevende bollenboffen toernooi. Een fenomeen in die tijd. Voor spelertjes van D1 een spannende periode, de jonkies van BVCB onder leiding van Herman van Ardenne en Arie Gravesteijn kwamen dat jaar tot de halve finale. Om dit te bereiken werd VOC met 4-0 verslagen. De doelpuntenmakers? Dick(kie) van Ardenne twee doelpunten, Arjan van Willigen en Daan Breedijk. De halve finale op eigen terrein was geen eenvoudige opgave. We verloren dan ook met 2-0 en 4-0 van respectievelijk Sparta Rotterdam en Alexandria. Ondanks het verlies behoorde we toch even tot de top zes van Rotterdam!

Zo rond die tijd was er nog een grappige rel. Theo van Babberen, een jeugdige keeper, was door zijn maatjes een beetje opgenaaid. Het kwam er op neer dat ze hem uitdaagden om naakt onder de lat te gaan staan. Zo gezegd zo gedaan, iedereen natuurlijk in een deuk. Toch waren er mensen die hun ogen niet geloofden toen ze langs het trainingsveld liepen. Zelfs de trainer moest er aan te pas komen om het allemaal goed te praten. Ja, het was wel een vreemde die Theo. Hij kwam altijd in looppas naar de club. Rolde een keer of wat door de modder zodat hij er als een varken uitzag en liet zich vervolgens onder handen nemen. Na het einde van de training ging hij in looppas weer naar huis terug, verbazingwekkend...

Aan het eind van '76 was het bestuur de wanhoop nabij, met name voorzitter Bas Meijndert spuilde in bestuursvergaderingen flink zijn gal, wat was het geval? Na de bouw van ons prachtige complex in '71 waren we al snel uit ons jasje gegroeid. Er moest uitgebreid worden want de kleedkamers waren niet meer toereikend, soms kleepte zich drie elftallen om in een kleedkamer! Ondanks onze herhaalde noodsignalen richting gemeente maakten ze geen enkele haast om een beslissing te nemen. En wij maar aanmodderen, er waren zelfs al weer plannen om de benodigde vijf kleedkamers om geld te besparen zelf te bouwen. Trouwens over Bas Meijndert gesproken. In de jaren zeventig was hij de stuwende kracht binnen onze vereniging, vele uren dagen en soms nachten besteedde hij aan de club. Misschien wel meer dan goed was. Maar goed het bloed kruipt waar het niet gaan kan.

Dat was in '77 voor veel BVCB'ers ook het geval. Als we zo eens terug denken was dat het jaar dat de vereniging op de grondvesten dreunde. Echt ongelooflijk wat er dat jaar allemaal gebeurde. Na jarenlang dralen werd er eindelijk een naam gevonden voor het sportpark "De Lansingh" een afgeleide van Landscheiding. Het naambord werd op 12 februari onthuld door de twee mannen die de naam bedachten. Joost Berghout en Bas Meijndert. Twee weken later was er groot feest, carnaval was namelijk een stevige traditie bij BVCB en de kantine werd zelfs benut voor discoavonden, verjaardagsfeesten en bruiloften. Nee, begin april begon het allemaal pas echt, de fusie besprekingen. Besprekingen tussen BVCB en Phoenix. Het was heel simpel, BVCB had een prachtig complex met voldoende expansie mogelijkheden en bergen jeugd. Phoenix had daarentegen voldoende sponsors en dus veel geld en faciliteiten voor de spelers maar geen eigen velden. Zij speelde op dat moment bij Aeolus en ook het niveau van Phoenix was ook hoger. Vierde klas KNVB, terwijl BVCB nog steeds tweede klas RVB speelde. Voor beide partijen dus interessante openingen.

De zaak kwam aan het rollen op 7 april. Delegaties van beide verenigingen kwamen bij elkaar. Het huis van Phoenix-bestuurder was het decor. Met een positief gevoel ging men naar huis, er gingen zelfs geruchten dat BVCB een financiële injectie van honderduizend gulden te gemoed kon zien. Op 13 april werd een van de langste vergaderingen uit de clubhistorie gehouden. Pas om twee uur ging het licht uit, van de tien aanwezige bestuursleden waren er zeven voor en drie tegen. Diverse kranten deden voorbarig verslag van de ophanden zijnde fusie, totdat bij een flink aantal BVCB'ers de gemoederen hoog opliep want vele blauw-witte harten gingen sneller kloppen bij de gedachte aan een fusie. De leden hadden vele bezwaren, variërend van "kapsonevolk" tot BVCB moet geen duiventil worden. Samen te vatten als de volgende zin "die poenbinken moeten met hun handen van onze club afbliven". Er waren twee kampen binnen de vereniging, onder aanvoering van de toenmalige wedstrijdsecretaris Mike Blijleven werden de krachten gebundeld.

Op 5 mei was er een soort BVCB bevrijdingsdag. De drukste algemene ledenvergadering uit de historie was er een van veel emoties. Eigenlijk was het pleit al beslecht want Phoenix had voor de vergadering al laten weten dat men van een fusie af zag naar aanleiding van de heftige reacties binnen onze vereniging. Het voorstel werd die avond even goed weggestemd en BVCB bleef de club die het altijd was, de club van de leden. Leden die bloed zweet en tranen gaven om van BVCB hun vereniging te maken en dat gaf een groot gevoel van saamhorigheid. Natuurlijk waren er ook verliezers, zoals de mensen die BVCB graag in de KNVB zagen voetballen vonden dit een grote teleurstelling, een gemiste kans ! De wereld draaide gewoon door, fusie of geen fusie.

Om de bouwpot te spekken werd het AZ'67 van Willem van Hanegem naar Bergschenhoek gehaald.

De uitbreiding van de kleedkamers moest immers betaald worden en BVCB bestond in 1977 30 jaar, en dat was ook wel een reden om iets te organiseren. Niet het eerste elftal van BVCB maar een 3B elftal nam het op tegen de professionals. Het elftal bestond uit: Henk Cornelissen, Bert en Arie Kurver en Joop Ebben van BVCB. Uit Berkel speelden Jan van Rossum, Ed Treurniet en Chris en Gerard Vermeulen van TOGB. Jantje Treurniet, Rein Buitenhuis, Piet Scheijndel en Arie Poot van CVV Berkel. Van Soccer Boys speelden Theo Ammerlaan, Jan van Dijk, Theo Langelaan en Ab Rozendaal. Deze bonte mix werd geleid door Aad Vermeulen, de toenmalige trainer van BVCB.

De wedstrijd was een groot succes en ondanks het gure weer waren er tweeduizend mensen naar BVCB gekomen om mannen als Kees Kist, John Metgod, Ronald Spelbos en Wim van Hanegem aan het werk te zien. Na de aftrap van erelid Rinus van de Hoek ging het 20 minuten goed , daarna had het 3B elftal niet zoveel meer te vertellen. Einduitslag 11-1 voor AZ met vijf goals van Kees Kist. Arie Kurver redde de eer. Gelukkig was de baromzet prima en penningmeester Theo Geerinck wreef genoegzaam in zijn handen.

In oktober werd de dertigste verjaardag gevierd.

We hadden op dat moment zo'n vierhonder leden, van heel jong tot oud. Voor het eerst werd er door een elftalletje van zes en zeven jarige gespeeld. Ook het veteranenteam speelde nog een aardig partijtje. Onder de bezielende leiding van Piet Zwartevelde werden mannen als Thijs Dammes en Pim van Dijk in 1978 kampioen met het zevende eltal. Ook het eerste zorgde voor een historische gebeurtenis, na dertig jaar promoveerden we naar de eerste klas RVB, een enerverende triomftocht door de straten van Bergschenhoek was het gevolg. De festiviteiten van het kampioenschap vielen samen met de opening van de nieuwe kleedkamers. Een met 2-1 gewonnen wedstrijd tegen de Noorse eredivisieclub FC Molde was het hoogtepunt, het afscheid van voorzitter Bas Meijndert het dieptepunt. Mike Blijleven was, als oppositieleider in de Phoenix kwestie een logische opvolger.

Oogsten op hoger niveau '80/'97

Na de rumoerige jaren rond het 30 jarig jubileum rolde BVCB op volle kracht de jaren tachtig in Andere tijden en dito mensen, maar vooral andere gedachten over de invulling van de vrije tijd. Er kwamen steeds meer mogelijkheden om op een andere manier te ontspannen. Tennis werd in de jaren tachtig heel populair, ook bij BVCB.

In het seizoen 81/82 werd een heuse blauw-witte tennisafdeling opgericht, Hans Stubbe en Wim Ruigrok waren de initiatiefnemers voor deze nieuwe episode in ons bestaan. Het was allemaal niet zo luxe als bij de naburige tennisvereniging, maar dit was ook niet echt de aanleiding, gezelligheid stond voorop. En gezellig was het! Het was dan ook een uniek gezicht om op zaterdagochtend vijftien man op de knieën te zien. Het was immers een hels karwei om al die witte lijnen te spijkeren, want kalken was er niet bij. In die beginperiode was er ook geen bar bij de tennisbaan, de inventiviteit van de leden werd dan ook regelmatig getest, het gerstenat werd in een ijckokar naar de baan gereden.

.....Oma

Voetballen kon ik al lang niet meer, maar als ik op woensdagmiddag een partijtje tennis speelde dan ging ik altijd even kijken bij “Oma Post”. Wie herinnert zich haar niet, op haar eigen wijze was ze voor de jongste voetballers het toonbeeld van onverzettelijkheid. Veel jongens die nu nog bij BVCB voetballen zijn bij haar begonnen. De eerste trap met de wreef die heel gezapig vooruit rolde werd dan begeleidt met de opmerking “geeft niet jongen, volgende keer beter”. Ze zag ze denken: ik leer het nooit, maar dat viel meestal wel mee. Net zoals de streekderby’s op Koninginnedag met TOGB als tegenstander. Dat waren partijtjes op het scherpst van de snede. En met een hele kluit volk langs de lijn. Iedereen liep te scharrelen langs de kraampjes naar het voetbalveld.

Het toenmalige bestuur haalde in die tijd trouwens een aardige stunt uit, althans dat probeerden ze. De voorzitter had Wim van Hanegem gevraagd om trainer van BVCB te worden, Willem vond dat wel wat maar had een belangrijke voorwaarde zijn maatje Dick Advocaat moest assistent worden. Een aanlokkelijk idee, alleen was het financieel niet rond te krijgen.

....RVB tot ziens

Echt goed ging het in het seizoen 83/84, het eerste had onder leiding van clubman Henk Denkers heuse promotiewedstrijden gespeeld. Helaas was Hellevoetsluis te sterk. Een jaar later kwam het er toch van, promotie naar de vierde klasse KNVB.

In april 1984 werd voor het eerst in de geschiedenis van BVCB een groot jeugdtoernooi gehouden. De A- en B junioren speelden tegen Duitse, Franse en Nederlandse verenigingen. Er werd in die tijd trouwens verschrikkelijk veel gedaan om het de jeugd naar de zin te maken. Onder leiding van de toenmalige jeugdvoorzitter Ab Bijl werd zelfs een ware mediacampagne gestart. Zinnen als “BVCB geeft je een kick” en “BVCB is springlevend” werden gebruikt om de aandacht te trekken. Activiteiten als voetballen in de zaal met gerenommeerde tegenstanders, bowlen met je elftal en buitenlandse toernooien als echter trekkers. De jeugd stroomde toe en jeugdtrainer Charles Scheffel had er zijn handen vol aan.

....Over de grens

In 1985 werd een flink aantal jeugdelftallen uitgenodigd om het een op andere bodem te proberen. D en C voetballen enige dagen in Frankrijk, de E pupillen waren te gast in Duitsland en de opgeschoten A en B junioren gingen naar Base de Bairon in Frankrijk. Er werd niet alleen gevoetbald maar het was eens oort sportkamp met naast voetballen ook een flink aantal andere sporten.

Een jaar later –Bert Kurver is dan inmiddels al even voorzitter- klaart het jeugdbestuur met behulp van vele vrijwilligers een onmogelijke klus. Een tweede internationaal jeugdtoernooi, groter dan 2 jaar eerder en met ploegen van allure: Celtic uit Schotland, Fortuna Koln uit Duitsland, Les Lyons D’Alfortville uit Frankrijk, Aabybro uit Denemarken, Hartlepool United uit Engeland en FC Ranst uit België waren de buitenlandse gasten. Feijenoord, DWS, NRC Ommoord, RKAVV, Gouda en BVCB verdedigden de Nederlandse eer. Na afloop kon de organisatie : Ab Bijl, Mike Blijleven, Fred Kouwenhoven, Charles Roseleur, André Dillewaard en Jan Verheul met een gerust hart ademhalen. Duizenden mensen langs de lijn en een paar mooie winnaars. Bij de A-junioren was Feijenoord de beste, bij de wat jongere jongens was het fysiek sterke Fortuna Koln de baas over Celtic.

....Vrienden

Natuurlijk was het eind jaren tachtig niet allemaal rozegeur en maneschijn bij BVCB. Trainers werden ontslagen, onvrede in de selectie en natuurlijk viel er wel eens een ongetogen woord, recht voor z’n raap, maar dat kwam in de beste families voor. Veel vervelender was de terugloop van de jeugdleden, ondanks alle goede initiatieven kozen steeds meer jongeren voor een andere sport of een baantje. Dat was ook in de selectie te merken, de doorstroom van talentvolle jeugd was niet echt optimaal. Natuurlijk waren er wel knapen die een aardig balletje konden trappen maar die kozen voor een vriendenelftal, geen zin om te trainen was het argument.

...Op conditie

Dat ging niet op voor het eerste elftal. Na een zware voorbereiding werd in 1990 een kroon op de BVCB historie gezet. Voor het eerst werd –in het dan 42 jarig bestaan- de derde klasse van het zaterdagvoetbal bereikt. Met Rob Lexmond als aanvoerder en Theo van Dijk als fanatieke terrier op het middenveld werd de laatste wedstrijd tegen DSS'26 met 1-0 gewonnen. Het was wel een eigen goal van de tegenstander die voor de bloemen zorgde , maar dat maakte niet uit. Een geweldig feest op het veld en later de traditionele rondrit door het dorp volgden. Hoewel ik zelf al een paar kampioenschappen mee maakte vond ik deze toch wel heel speciaal. Na jarenlang rondlopen in de RVB opeens derde klasse KNVB! Voor een vereniging als BVCB best een hoogtepunt. Samen met de oude garde hebben we er een flinke borrel op gedronken, eigenlijk een paar te veel !

Het rad van avontuur draaide in die tijd volop. Bijna iedereen speelde mee met Siem de Wit en Bert en Jan Kurver. Samen met de verkoop van lootjes heeft het BVCB flink wat opgeleverd. Net zoals de adoptie actie voor die mooie blauwe stoelen. Dit jaar werd er flink wat afgeklust op de vereniging. Het interieur werd een stuk frisser door al die blauw witte verf, Paul Vogel voorzag de club van nieuwe straattegels en een echte BVCB opgang.

...Kunst of kitsch

Na een zwaar bevochten kampioenschap ging het op het sportieve vlak een tijdje bergafwaarts. Het eerste en tweede elftal konden niet echt potten breken. Ook de jeugd speelde aanzienlijk lager dan in de jaren tachtig. Ondanks deze teruggang op voetbalgebied floreerde BVCB tennis als nooit tevoren. Het ledental van de tennisvereniging overtrof zelfs dat van de voetbalvereniging. Op zich wel logisch want de faciliteiten waren alsmat beter geworden, er kwam een heus kunstgrasveld, voor de toenmalige voorzitter Roelf de Boer een hoogtepunt. Het had nogal wat overleg gevergd om het te realiseren, minder moeilijk ging het met het binnenhalen van Goalsmaster. Het rondreizende voetbalclinic voor de jeugd, BVCB had de landelijke primeur. Landelijke uitstraling had ook de TV spot van de Polderboys..

Na enkele screentests werd het 5e elftal uitverkoren om samen met de Graafschap spits Ali Ibrahim te figuren voor de zegetocht van Karel Kras. Nog steeds verschijnt een aantal markante BVCB'ers iedere avond op TV. Dat zal met het voetbal in de derde klas KNVB wel nooit lukken, want dit is het niveau waar het eerste nu op acteert. Andere senioren spelen en trainen onder het kritisch oog van Peet de Koning voor een goede prestatie. De jongens van het derde en het vierde dragen hem op handen, hij is er immers al jarenlang. Thuis verdenken ze hem ervan dat hij de voetbalvereniging belangrijker vindt dan familiare zaken. Ook de andere geledingen van de vereniging zitten in de lift. Op zaterdagmorgen kan je over de hoofden lopen, veel jonge kinderen, moeders en wederom een meisjeselftal zorgen voor een drukte van jewelste.

Verder vooruit '97/ 2000

Heel Groot Brittannië was begin september in rep en roer. De dood van Prinses Diana wiep een geheel andere kijk op het leven. Samen met de Britten treurde de hele wereld. Ieder op zijn of haar eigen manier. Een totaal moment van bezinning. Even niet jachtig over de aardbol rennen maar nadenken waar het nu eigenlijk om gaat.

Het is op zo'n moment onmogelijk om niet even aan je vrienden te denken die er niet meer bij zijn, velen speelden bij BVCB. Het gaat te ver om ze allemaal te noemen, iedereen weet voor zich zelf wel wie het waren.. misschien zinnig om eens bij stil te staan.

Na zo'n moment van relatieveren kijk je toch weer met andere ogen in de toekomst. Blij dat we nog kunnen genieten van oude vrienden die met onze toekomstige vaandel dragers op de foto gaan. Niet wetend dat hij naast de volgende voorzitter van BVCB staat. Net zoals de unieke verschijning van een opa, vader en kleinzoon die alle drie het shirt van BVCB droegen en nog steeds dragen.

Als ik zoiets zie dan weet ik dat het altijd door blijft gaan

Dat BVCB blijft evolueren, misschien niet op spelniveau, maar wel als club voor de mensen met een echt voetbalhart. Geen storm en geen HSL lijn kunnen dit ooit verdrijven. Een blauw-wit hart klopt altijd, ook in de toekomst. Een toekomst op een andere locatie, met andere spelers en andere opvattingen over het voetbalspel.

Inverband met de bouw van de hogesnelheidslijn die Parijs met Amsterdam verbind moet BVCB het veld ruimen en moet er dus uitgekeken worden naar een nieuwe locatie. Een locatie die aansluit op de te verwachte groei van ons Bergschenhoek. In het najaar van 1997 worden de plannen concreet....

“Dat BVCB blijft evolueren. Misschien niet op spelniveau, maar wel als club voor de mensen met een echt voetbalhart. Geen storm en geen HSL-lijn kunnen dat ooit verdrijven. Een blauw-wit hart klopt altijd. Ook in de toekomst. Een toekomst op een andere locatie. Met andere spelers. Andere opvattingen over het voetbalspel. Maakt niet uit. Het hart zit op de goede plaats.

En dat is de basis voor de volgende vijftig jaar BVCB.

Vijftig blauw-witte jaren.”

Zo sloot Ronald Helder af in het 50 jarig jubileumboek “Een blauw-wit hart klopt altijd”. Van de genoemde “volgende vijftig jaar” zijn er nu tien voorbij. Wat is er sinds 1997 gebeurd?

Daar gaat ie:.....

Ex voorzitter, Willem Schewe:

‘In 1995 hadden we (Ton van den Burg, Gerard Lexmond, Roelof de Boer, en ik) al het vermoeden dat sportpark De Lansingh plaats zou moeten maken voor woningbouw of de Hoge Snelheids Lijn. BVCB had destijds de beschikking over drie velden, een trainingsveldje en vier of zes tennisbanen. En toen al dachten we na over een nieuw te bouwen BVCB complex.

Het werd geen woningbouw, maar de Hoge Snelheids Lijn zo bleek uit tekeningen, waaruit ook bleek dat het hart van deze HSL recht over onze frituurpan zou gaan. Daarna zijn we in onderhandeling gegaan. We moesten wel. We moesten verhuizen, dat stond vast. Maar wij hadden niet gevraagd om die HSL!’

‘Wat betreft de plaats van het nieuwe complex, kwam de gemeente met drie opties:

- 1) Aan de Groeneweg, achter tuincentrum Kerver, maar daar was slechts plaats voor drie velden achter elkaar in een smalle strook. Er waren geen uitbreidingsmogelijkheden.
- 2) Aan de Leeuwenhoekweg, achter de kassen. Maar ook daar was maar plaats voor drie velden.
- 3) Op het land van Ripping, waar we nu zitten. Daar waren er wel uitbreidings-

mogelijkheden, zei men toen...

Dus eigenlijk waren twee van de drie opties geen opties, want daar zouden we niet kunnen groeien. Dus bleef er één over. Niet echt keuze dus.'

Miezerig aanbod

'Het werd dus optie 3. Toen heeft wethouder Blijleven nog een hele tijd onderhandeld over de grondprijs met Ripping, waardoor het nog een tijd duurde voordat we konden gaan bouwen. Dat wilden we gaan doen in 1999, maar het werd maar uitgesteld. Ook financieel moest het nog geregeld worden.

De eerste onderhandelingen leverden een bod van 750.000 gulden op van de HSL en 75.000 gulden subsidie van de gemeente. We wisten meteen al dat het zo niet haalbaar was. Er zat ook een groot verschil in inzicht tussen de gemeente en BVCB. Wij zagen al in, dat "één op één bouwen", (hetzelfde aantal kleedkamers en een klein clubhuis), niet voldoende zou zijn in een sterk groeiende gemeente.'

'De gemeente had een rapport laten maken door een extern bureau Minos Twisk. In dat rapport stond vermeld, dat de consequenties groot zouden zijn. Bij een ruime verdubbeling van het aantal inwoners van Bergschenhoek, zou de bestaande infrastructuur, het aantal scholen, wegen, huisartsen, tandartsen, zorgcentra, sportclubs, en dergelijke, bij lange na niet meer voldoen. Dit gold natuurlijk ook voor BVCB.

Dat rapport van Minos Twisk heb ik altijd wel gekoesterd. Want ook het feit dat we nu bezig zijn met het aanleggen van veld 5 en 6 kon al opgemaakt worden uit de conclusies van dat rapport.

De gemeente besloot, zoals eerder gezegd, ons slechts 75.000 gulden te geven, als subsidie voor de nieuwbouw en de HSL gaf 750.000 op basis van wat er stond.

Daar zijn we dus niet mee akkoord gegaan. We kwamen er niet uit. Een onteigeningsbureau heeft zich toen voor ons ingezet, op no cure, no pay basis.

De 750.000 gulden van de HSL is toen verhoogd naar 1.250.000 gulden en de gemeentelijke subsidie bedroeg ineens 675.000 gulden. Eén miljoen netto méér!'

Vereende kracht

'Degene met het idee hoe het clubhuis eruit moest gaan zien was Ton van den Burg. Ton heeft de eerste tekeningen laten maken bij Steenland, waar hij toen werkte. Hij situeerde de tenniskantine met terras en tennisvelden, daar waar ze nu liggen. Achteraf bezien, met vernieuwde inzichten, zou hij dat nu wellicht anders gedaan hebben, dan had veld 1 daar gelegen; de stand van de zon in aanmerking genomen, maar toen was hij heel nadrukkelijk fervent voorstander om het zo te bouwen.'

'We hebben heel lang gepraat of we het bouwen moesten uitbesteden. Dat hebben we uiteindelijk niet gedaan.

We hebben een conglomeraat van bouwers samengesteld, die op één of andere manier bij de vereniging betrokken waren. Jan van Laviere, Ruigrok en van der Pad, de Nederlandse Verwarmingsmaatschappij van Theo van der Hoeven en Kees Wouterse vormden het bouwteam.. Het enige waar we een niet BVCB-er voor in de arm hebben genomen was de fa. HABO uit Waddinxveen voor het monteren van het sanitair. Voorafgaand aan het bouwen kwamen we in een lastige situatie terecht door het optreden van de gemeente. De gemeente had een vergunning voor nieuwbouw verleend. Maar we mochten niet heien. We hadden de heimachines besteld voor de eerste week van januari 2000, maar we moesten maar wachten en wachten. Maar uiteindelijk, in de tweede week van januari, is men als een gek de terp aan gaan leggen. Die terp ziet er nu uit als een vaste toestand, maar dat was eigenlijk alleen maar blubber. De heimachine kon daar niet op, het zou gaan verzakken bij de eerste steen die erop gelegd zou gaan worden, dus moesten er voor duizenden guldens rijplaten worden aangevoerd en neergelegd. Dat werd dus wéér steggelen met de gemeente. Op 18 januari 2000 is dan toch feestelijk de eerste paal de grond in gegaan. Het was een koude natte winterdag. Wie de eerste paal heeft geslagen?..... Ik denk Offermans.'

Gras

‘Nadat de palen in de grond zaten hebben Koos van der Pad en Wim Ruigrok al het betonwerk gedaan, alle leidingen onder de vloer aangebracht en kon men gaan opbouwen. Het opbouwen is door Hoogewerf en Ab en Jan van Laviere gedaan en binnen een jaar stond het gebouw er. Het binnenwerk werd door een heleboel vrijwillige BVCB-ers uitgevoerd. “Alles wat je zelf kan doen, zetten we niet op de rekening”, zo was de afspraak met Jan van Laviere. Dat is fantastisch natuurlijk. Theo van der Hoeven van de NVM en Jan van Laviere hebben de club goed gesteund, door dit te mogelijk te maken. Elke zaterdag en iedere avond waren er timmerlui, verwarmingsmonteurs, tegelzetter en noem maar op bezig. Jan van Laviere liep er rond als een soort projectleider; in zijn vrije tijd.

Elke week had de bouwcommissie, bestaande uit Hans Gravesteyn, Jan van Laviere, Gerard Lexmond, Koos van der Pad en mijn persoon vergadering. Er ging heel veel tijd in zitten en allemaal op basis van vrijwilligheid. Op 18 januari ging de eerste paal in de grond. De eerste wedstrijd, die gespeeld werd, was omstreeks half september. En dat terwijl in mei de velden nog niet eens omgeploegd, laat staan ingezaaid waren! De tuinders en boeren uit de omgeving zeiden al: “Dat gras komt niet omhoog, je kan straks niet voetballen.” Maar het enige probleem was eigenlijk dat de grond niet ingeklonken was. Dat zie je nu nog aan de terp en ook aan de velden. Eigenlijk zou het groot onderhoud (de gehele top laag gaat eraf en wordt vervangen) in 2005 hebben moeten plaats vinden, maar omdat de gemeente onder curatele stond ging dit niet door en nu zegt men: “Het kan nog wel even wachten, want je hebt nu kunstgrasvelden, het zal wel gaan gebeuren in 2008.” Drie jaar te laat! We hebben daarom ook geklaagd want we betalen het meeste aan huur in de gehele regio en we worden het slechtst onderhouden. Dat vinden we niet fair.’

Huis en haard

‘We hebben gebouwd voor de som van 1,8 miljoen gulden, als ik het goed heb. 150.000 gulden kwamen we tekort. Dat geld hebben we geleend middels een hypotheek op het clubhuis. Een hypotheek die we binnen anderhalf à twee jaar hadden afgelost. En toen gingen we verhuizen, hoewel.... Eigenlijk viel er niet veel te verhuizen. Hoe gek het ook klinkt. Buiten de administratie is er niet veel verhuisd, want alles was nieuw. Alle installaties waren nieuw, alle meubilair was nieuw; we hebben niets meegenomen. Het oude meubilair is zelfs nog verkocht. f 25,00 voor een stoeltje of zo. Dat heeft Jan Curver nog gedaan.

Het oude clubhuis werd vernield, eigenlijk vrij snel nadat we eruit waren. Ruiten kapot, deuren kapot, alles gewoon naar de kloden geholpen.... Onvoorstelbaar! Maar intussen zaten wij op het nieuwe complex. We zaten ruim in onze jas toen. We gingen, dacht ik, met 27 elftallen over.

In 2000-2001 hebben we wat ambities neergezet, nadat het bestuur een sterkte/zwakte analyse had gemaakt, wat betreft het niveau waarop we wilden gaan spelen. Hetgeen wij ambieerden hebben we gehaald. Eigenlijk zouden we al weer nieuwe doelen moeten stellen. In de volle breedte voetbal je eigenlijk het hoogste van alle clubs in de regio. Natuurlijk is er hier en daar een uitschieter, bijvoorbeeld Soccer Boys die met een jeugdteam hoog spelen, maar bij BVCB spelen alle eerste teams op hoog niveau.’

‘Maar met 27 elftallen, (of liever gezegd teams, want de bij de e en f spelen ze natuurlijk niet met elf man) begon de groei eigenlijk. Ongebreidelde groei... meer dan een verdubbeling van de club! We wilden geen ledenstop dus ben je eigenlijk alleen maar bezig met het opvangen van steeds meer jeugd. Daar hebben dingen ook onder geleden. In 2005 is de ledenstop er toch gekomen. Die ledenstop hebben we gebruikt om heel duidelijk tegen de politiek te zeggen: “Nou is het klaar.” We zijn toen met z’n allen naar het gemeentehuis gegaan om te demonstreren. Heel indrukwekkend was dat. Onze visie komt recht uit mijn hart: Als er in Bergschenhoek een jongetje komt wonen moet hij net als zijn vriendjes een blauw-wit shirt aan kunnen trekken. Geen gek idee toch?’

‘In 2002 hebben we een bestuurlijke reorganisatie gehad. Deze werd uitgevoerd onder leiding van Jos Peters. De tweede bestuurslaag is eruit gegaan. Er was toen geen dagelijks bestuur meer. Er kwam één algemeen bestuur: het hoofdbestuur, bestaande uit een voorzitter, secretaris en penningmeester en vier kernafdelingen met voorzitters: Senioren, Jeugd, Tennis en Dames. Dit bestuur leidt in een collectieve verantwoordelijkheid de club en is verantwoordelijk, primair voor hun eigen portefeuille, maar ook naar elkaar toe.. Alle commissies zitten niet meer in het bestuur, hebben ook geen bestuursverantwoordelijkheid, maar ondersteunen het bestuur. Elk bestuurslid, dus voorzitter, penningmeester enzovoorts sturen zo’n commissie aan. Dat is de bedoeling. Dat heeft wel wat opstartproblemen gekend. Letterlijk en figuurlijk met vallen en opstaan. Maar het gaat steeds beter.’

Keerzijde

‘Maar door de groei gingen ook dingen niet goed. Men was gefocust op het spelletje, om dat in stand te houden, zodat infrastructurele voorzieningen, zoals de horeca, maar ook de financiële bedrijfsvoering er een harde les voor betaalden, zeg maar slecht ontwikkeld waren. De mensen in de horeca hadden een perfecte inzet. Als je ziet wat voor een vrijwilligheid er was in dat stuk van de vereniging! En die mensen, Hanny Lamens, Anneke de Rooij, Ria de Haas en Wil Hulshof hebben enorm onder druk gestaan. Ze waren met te weinig en ze moesten te veel doen. En dat is ook in de financiële bedrijfsvoering zo geweest. Iedereen vond het wel goed –mezelf inclusief: “het gaat wel door; het loopt wel”, zo werd er gedacht.

Te weinig mensen die te veel moesten doen. Met opzet heb ik vorig jaar de keuken gesloten. Wanneer je niet in staat bent, om met 1.200 leden een goed geoutilleerde keuken op zaterdag open te houden van ’s morgens negen tot ’s avonds zes, dan gaat ie dicht!. Geen gepruts met een magnetron om daarna een balletje in een broodje te proppen: gewoon dicht. Ik ben ook een keer.....

Wordt ooit nog vervolgt.....